

Дѣлчо закара другитѣ коне на хармана, повика Ангелчо на страна и му пошепна нѣщо.

Никой не видѣ кога Ангелчо тръгна къмъ гората.

Дѣлчо отиде у дома. Тамъ завари майка си. Тя бързаше да приготви обѣда. Дѣлчо я помоли да му даде новитѣ дрехи. Майка му го погледна смаяна. Но когато видѣ, че Дѣлчо се изми бързо и започна да облича новитѣ си дрехи, тя зарони сълзи, заплака и завика:

— Синко, синко, какво правишъ?

— Сбогомъ, майко! Отивамъ да уча! Отивамъ да се запиша. Следъ три-четири дни се връщамъ и тогава ще поговоримъ повече... Сега само Ангелчо знае тайната ми... Това сираче има златно сърдце и ангелска душа.

Следъ това Дѣлчо разказа на майка си набързо, какъ се яви сутринъта татко му и какъ му посочи да върви къмъ слънцето, къмъ науката!...

Майка му го гледаше изумена... Тя се изплаши, да не би горкото ѝ момче да е загубило ума си и зарони още по-едри сълзи. А Дѣлчо се облѣче, грабна дветѣ ѝ ръце, зацѣлува ги и завика:

— Сбогомъ, майко, сбогомъ!... Имай вѣра въ твоя синъ Дѣлчо Смѣлчо!...

Следъ това грабна седлото, мина край хамбаритѣ, сви край кошаритѣ и хлътна въ гората. Намѣри той завързания конь. Край него стоеше Ангелчо и му говорѣше:

— Звезданчо, Звезданчо, знаешъ ли кжде ще ходите?

Дѣлчо сложи седлото върху гърба на жребеца, сбогува се съ Ангелчо, изведе коня изъ гжсталака, яхна го и се понесе като вихъръ къмъ града.

Следъ два-три часа Дѣлчо стигна и отиде право при вуйчо си, голѣмъ богаташъ. Дѣлчо му разправи за своето решение да учи. Вуйчо му се разгнѣви и завика:

— Учение!... Глупости!... Връщай се назадъ!

— Не, вуйчо, нѣма да се върна! — отговори решително Дѣлчо. — Моля те само да ми помогнешъ съ двадесетъ лева. Да заплатя съ тѣхъ таксата за учението.

— А после? — запита вуйчо му.

— После нѣма да искамъ вече петъ пари... Ще работя тамъ и ще уча...